

1. O moarte la Ac



C
A
R
T
E
R

Avem la dispoziție doar câteva ore, așa că ascultă-ne cu atenție.

Dacă auzi povestea asta, ești deja în pericol. Sadie și cu mine am putea fi singura ta șansă.

Du-te la școală. Găsește dulapul acela din vestiar. N-o să-ți spun care școală sau care dulap, pentru că, dacă ești persoana potrivită, o să-l găsești. Cifrul este 13/32/33. După ce ne vei fi ascultat, vei ști ce înseamnă aceste numere. Dar ține minte că povestea pe care urmează să ți-o spunem nu s-a încheiat încă. Felul în care se va încheia depinde de tine.

Lucrul cel mai important: când vei deschide pachetul și vei vedea ce conține, *nu* îl păstra mai mult de o săptămână. Sigur, va fi tentant. Doar îți oferă o putere aproape nelimitată. Dar dacă-l păstrezi prea mult, te va distruge. Învață-i secretele repede și dă-l mai departe. Ascunde-l pentru următoarea persoană, așa cum Sadie și cu mine am făcut pentru tine. Apoi pregătește-te ca viața ta să devină foarte interesantă.

În regulă, Sadie îmi spune să nu mai trag de timp și să încep povestea. Bun. Cred că totul a început la Londra, în noaptea în care tata a aruncat în aer British Museum.

Numele meu este Carter Kane. Am paisprezece ani și casa mea este o valiză.

Crezi că glumesc? De când am împlinit opt ani, tata și cu mine am străbătut lumea în lung și-n lat. M-am născut la Los Angeles, dar tata e arheolog, așa că munca lui îl poartă peste tot. Cel mai mult am călătorit în Egipt, căci asta e specialitatea lui. Intră într-o librărie și ia o carte despre Egipt: sunt cele mai mari șanse să fi fost scrisă de Dr. Julius Kane. Vrei să știi cum scoteau egiptenii creierul mumiilor, cum au construit piramidele sau cum au aruncat un blestem asupra mormântului lui Tutankhamon? Întreabă-l pe tata. Desigur, sunt și alte motive pentru care tata a călătorit atâta, dar pe atunci nu-i știam secretul.

N-am mers la școală. Tata m-a instruit acasă, dacă se poate spune asta atunci când n-ai o casă. M-a învățat cam tot ce-a crezut că-i important, așa c-am aflat multe despre Egipt, statistici din baschet și muzicienii lui preferați. Am și citit mult – cam tot ce mi-a picat în mână, de la cărțile de istorie ale tatălui meu la romane *fantasy* –, pentru c-am petrecut mult timp așteptând prin hoteluri, aeroporturi și situri arheologice din țări străine unde nu cunoșteam pe nimeni. Tata îmi spunea mereu să mai las cartea deoparte și să ies la joacă. Ai încercat vreodată să joci baschet în orașul Assuan, din Egipt? Nu-i ușor.

Oricum, tata m-a învățat de mic să-mi păstrez toate lucrurile într-o singură valiză, care să încapă în compartimentul pentru bagaje din avion. Tata își făcea bagajele la fel, doar că i se permitea să ia o geantă suplimentară pentru uneltele sale arheologice. Regula numărul unu: n-aveam voie să mă uit în geanta sa de lucru. E o regulă pe care n-am încălcat-o niciodată, până în ziua exploziei.

S-a întâmplat în Ajunul Crăciunului. Eram la Londra pentru a o vizita pe sora mea, Sadie.

Lucrurile stau în felul următor: tata are voie să petreacă doar două zile pe an cu ea – una iarna, una vara –, pentru că bunicii noștri nu-l suportă. După moartea mamei, părinții ei (adică bunicii noștri) s-au judecat serios cu tata. După șase avocați, două bătăi cu pumnii și un atac aproape fatal cu o spatulă (mai bine nu întrebați), și-au câștigat dreptul de-a o păstra pe Sadie în Anglia. Ea avea doar șase ani, cu doi mai puțin decât mine, și ei nu ne puteau ține pe amândoi – sau cel puțin asta a fost scuza lor. Așadar, Sadie a fost crescută ca o școlăriță englezoaică, iar eu am călătorit cu tata. O vedeam pe Sadie doar de două ori pe an, ceea ce-mi convenea.

[Ține-ți gura, Sadie. O să ajung și acolo.]

Deci, după cum spuneam, tata și cu mine tocmai ajunseserăm pe aeroportul Heathrow după o serie de întârzieri. Burnița și era o după-amiază rece. Tot drumul cu taxiul prin oraș, tata a părut cam neliniștit.

Să se știe, tata e un uriaș. E greu de crezut că l-ar putea neliniști ceva. E oacheș, ca mine, are ochi căprui pătrunzători, e chel și poartă cioc, așa că arată ca un om de știință solid și malefic. În după-amiaza aceea purta haina de iarnă din cașmir și cel mai bun costum maroniu, cel pe care-l folosea când vorbea în public. De obicei, emana atâta încredere în sine, că domina orice încăpere în care intra, dar uneori – de pildă, în după-amiaza aceea – vedeam o altă latură a lui, pe care n-o prea înțelegeam. Se tot uita în spate, de parc-am fi fost urmăriți.

— Tată? l-am întrebat în timp ce ieșeam de pe autostrada A-40. E vreo problemă?

— Nici urmă de ei, a murmurat.

Apoi a realizat probabil că vorbise cu voce tare, pentru că mi-a aruncat o privire oarecum surprinsă.

— Nu-i nicio problemă, Carter. Totul e în regulă.

Asta m-a deranjat, pentru că tata nu se pricepe deloc să mintă. Știam întotdeauna când îmi ascunde ceva, dar știam și că nu-i chip să scoți adevărul de la el. Încerca, probabil, să mă protejeze, deși nu știam de ce anume. Câteodată mă întrebam dacă are vreun secret sumbru din trecut, poate vreun vechi dușman care-l urmărește; dar ideea asta părea ridicolă. Tata era un simplu arheolog.

Și mă mai tulbura ceva: tata ținea strâns de geanta lui de lucru. De obicei, când face asta, înseamnă că suntem în pericol. Ca atunci când niște bărbați înarmați ne-au atacat în hotelul din Cairo. Am auzit împușcături din hol și am coborât în fugă să văd ce face tata. Când am ajuns, tocmai își închidea calm geanta în timp ce trei bărbați înarmați spânzurau inconștienți spânzurau inconștienți de candelabru, prinși de picioare, cu cearșafurile date peste cap și lenjeria la vedere. Tata a susținut că n-a văzut nimic și, în cele din urmă, poliția a dat vina pe o defecțiune stranie a candelabrului.

Altădată, am fost prinși în mijlocul unei revolte la Paris. Tata a găsit cea mai apropiată mașină parcată, m-a împins pe bancheta din spate și mi-a spus să stau jos. M-am lipit de podea și am ținut ochii strâns închiși. Îl auzeam pe tata scotocind în geantă pe scaunul șoferului, mormăind ceva pentru sine, în timp ce afară mulțimea urla și distrugea. După câteva minute, mi-a spus că mă pot ridica. Toate celelalte mașini de pe stradă fuseseră răsturnate și incendiate. Mașina noastră era proaspăt spălată și lustruită, și mai multe bancnote de douăzeci de euro fuseseră introduse sub ștergătoarele de parbriz.

În orice caz, ajunseseam să respect geanta. Era talismanul nostru norocos. Dar când tata o ținea strâns, însemna că urma să avem nevoie de noroc.

Am traversat centrul orașului și ne-am îndreptat către est, spre apartamentul bunicilor. Am trecut pe lângă porțile de aur ale Palatului Buckingham și pe lângă coloana mare de piatră din Trafalgar Square. Londra e un loc destul de drăguț, dar după ce ai călătorit atâta timp, toate orașele încep să semene. Copiii pe care-i mai întâlnesc îmi spun: „Hei, ce norocos ești că poți călători atâta“. Chestia e că nu ne petrecem timpul vizitând obiective turistice și nici nu suntem plini de bani ca să călătorim în condiții de lux. Am stat în niște locuri destul de mizerabile și nu rămânem nicăieri mai mult de câteva zile. De cele mai multe ori parcă suntem fugari, nu turiști.

E greu de crezut că munca tatălui meu poate fi periculoasă. El ține prelegeri pe teme cum ar fi „Te poate ucide cu adevărat magia egipteană?“ și „Pedepse preferate în lumea subpământeană a egiptenilor“ și alte chestii care nu-i interesează pe cei mai mulți oameni. Dar, după cum vă spuneam, el mai are o latură. E întotdeauna foarte precaut și verifică fiecare cameră de hotel înainte de a mă lăsa să intru. Se repede în câte un muzeu ca să vadă niște artefacte, ia notițe și pleacă în grabă de parcă s-ar teme să nu fie surprins de camerele de supraveghere.

Odată, când eram mai mic, am traversat aeroportul Charles de Gaulle pentru a prinde un zbor de ultim moment, și tata nu s-a relaxat până când avionul nu s-a ridicat de la sol. L-am întrebat de ce fuge, iar el m-a privit de parcă tocmai aș fi dezamorsat o grenadă. Timp de o secundă, m-am temut că mi-ar putea spune adevărul. Apoi a zis:

— Carter, nu-i nimic.

De parcă „nimic“ era cel mai îngrozitor lucru din lume. După aceea, am decis că poate-i mai bine să nu întreb.

Bunicii mei, familia Faust, locuiesc într-un cartier rezidențial în apropiere de Canary Wharf, chiar pe malul Tamisei. Taxiul a oprit lângă trotuar și tata i-a cerut șoferului să aștepte.

Tocmai coborâsem, când tata a înghețat. S-a întors și a aruncat o privire în spate.

— Ce e? l-am întrebat.

Apoi am văzut un bărbat în treni. Era vizavi, reze-mat de un copac mare și uscat. Era cât un butoi și avea un ten de culoarea cafelei prăjite. Paltonul și costumul cu dungii negre păreau scumpe. Avea părul lung și împletit și purta o pălărie neagră trasă peste niște ochelari de soare rotunzi. Semăna cu un muzician de jazz, în genul celor la concertele cărora tata obișnuia să mă care. Chiar dacă nu-i vedeam ochii, aveam impresia că ne privește. Putea fi un vechi prieten sau coleg de-al tatei. Oriunde mergeam, tata dădea mereu peste cunoscuți. Dar mi s-a părut neobișnuit că tipul ne așteaptă aici, în fața apartamentului bunicilor. Și nu părea prietenos.

— Carter, mi s-a adresat tata, ia-o înainte.

— Dar...

— Ia-o pe soră-ta. Ne vedem la taxi.

A traversat strada spre omul în treni, așa c-am avut de ales: fie îl urmăresc și văd care-i treaba, fie fac ce mi s-a spus.

Am ales varianta mai puțin periculoasă. M-am dus după soră-mea.

Înainte de a apuca să bat la ușă, Sadie a deschis.

— Ați întârziat, ca de obicei, mi-a spus.

Își ținea în brațe pisica, pe Brioșă, care fusese „cadoul de despărțire“ oferit de tata în urmă cu șase ani. Brioșă nu părea să înainteze în vârstă sau să crească. Avea o blană pufoasă, galben cu negru, ca un leopard în miniatură, ochi galbeni vioi și urechi ascuțite, prea mari în comparație cu capul. De zgardă îi atârna un pandantiv egiptean de argint. Nu semăna deloc cu o brioșă, dar Sadie era micuță când o botezase, așa că trebuie să fim îngăduitori.

Nici Sadie nu se schimbase prea mult de vara trecută.

[În timp ce vorbesc, ea stă lângă mine, încruntată, așa că trebuie să am mare grijă cum o descriu.]

N-ați ghici niciodată că-i soră-mea. În primul rând, locuiește în Anglia de atâta timp, că a căpătat accent britanic. În al doilea rând, seamănă cu mama noastră, care era albă, așa că Sadie are o piele mult mai deschisă la culoare decât a mea. Are părul șaten, nici blond, dar nici castaniu, și obișnuiește să-și vopsească șuvițe în culori îndrăznețe. În ziua aceea avea șuvițe roșii pe partea stângă. Are ochii albaștri. Vorbesc serios. Ochi *albaștri*, exact ca ai mamei. Are doar doisprezece ani, dar e cât mine de înaltă, ceea ce-i foarte enervant. Mesteca gumă, ca de obicei, și pentru ziua pe care urma s-o petrecem împreună îmbrăcase niște blugi uzați, o geacă de piele și bocanci militari, de parcă mergea la un concert și spera să calce peste oameni. Avea căști care-i atârnavă de gât, în caz c-am fi plictisit-o.

[În regulă, nu m-a lovit, deci cred că m-am descurcat cu descrierea ei.]

— A întârziat avionul, i-am spus.

A spart un balon de gumă de mestecat, a frecat-o pe Brioșă pe cap și a aruncat pisica înăuntru.

— Mamaie, am plecat!

De undeva din casă, bunica Faust a spus ceva ce n-am înțeles prea bine, probabil „Nu-i lăsa să intre!“

Sadie a închis ușa și m-a privit ca pe un șobolan mort tocmai prins de mâța ei.

— Deci, ne vedem din nou.

— Mda.

— Atunci, haide.

A oftat.

— Să terminăm odată.

Asta era soră-mea. Nu tu „Salut, ce-ai mai făcut în ultimele șase luni? Mă bucur să te văd!“ sau ceva de genul ăsta. Dar asta nu mă deranja. Când te vezi cu cineva doar de două ori pe an, e ca și cum ați fi veri îndepărtați, nu frați. N-aveam absolut nimic în comun, cu excepția părinților noștri.

Am coborât alene scările. Mă gândeam că miroase ca o combinație de casă bătrânească și gumă de mestecat, când s-a oprit atât de brusc, că m-am ciocnit de ea.

— Țasta cine mai e? m-a întrebat.

Aproape că uitasem de tipul în treni. El și cu tata stăteau peste drum, lângă copacul uriaș, și păreau să se fi luat la hartă. Tata era cu spatele și nu-i vedeam fața, dar gesticula ca atunci când e agitat. Tipul celălalt s-a încruntat și a clătinat din cap.

— Nu știu, am zis. Era acolo când am ajuns.

— Îmi pare cunoscut.

Sadie s-a încruntat de parcă încerca să-și amintească de unde.

— Vino.

— Tata a zis să așteptăm în taxi, i-am spus, chiar dacă știam că n-are niciun sens.

Sadie se pornise deja.

În loc să traverseze imediat, ea a alergat pe trotuar cam o jumătate de stradă, ascunzându-se pe după mașini, apoi a trecut de partea cealaltă și s-a ghemuit lângă un zid scund de piatră. A început să se strecoare spre tata. N-am prea avut de ales decât să-i urmez exemplul, chiar dacă asta mă făcea să mă simt ușor penibil.

— Șase ani în Anglia, am murmurat, și se crede James Bond.

Sadie m-a pocnit fără să privească înapoi și a continuat să se furișeze.

După câțiva pași, am ajuns chiar în spatele copacului uriaș și uscat. L-am auzit pe tata de pe cealaltă parte cum spune:

— ...trebuie, Amos. Știi că trebuie.

— Nu, i-a răspuns tipul celălalt, care trebuie să fi fost Amos.

Avea o voce gravă și egală – foarte convingătoare. Avea accent american.

— Dacă nu te opresc *eu*, Julius, te vor opri *ei*. Per Ankh¹ e pe urmele tale.

Sadie s-a întors spre mine și a murmurat:

— Per și mai cum?

Am clătinat din cap, la fel de intrigat.

— Hai să plecăm de aici, am șoptit, gândindu-mă că puteam fi reperați în orice moment și puteam avea probleme serioase.

Sadie, desigur, m-a ignorat.

— Ei nu-mi cunosc planul, a spus tata. Până când o să-și dea seama...

¹ *Ankh* este hieroglifa care simbolizează viața pentru vechii egipteni. A rezistat până în zilele noastre sub forma crucii creștine. Este unul dintre cele mai răspândite simboluri în arta egipteană.

— Și copiii? a întrebat Amos.

Mi s-a ridicat părul de pe ceafă.

— Ce-o să faci cu ei?

— Am aranjat să fie protejați, a spus tata. În plus, dacă nu fac asta, suntem cu toții în pericol. Acum, dă-te la o parte.

— Nu pot, Julius.

— Atunci, vrei să ne duelăm?

Vocea tatei a devenit extrem de serioasă.

— Nu m-ai înfrânt niciodată, Amos.

Nu-l mai văzusem pe tata devenind violent de la Marele Incident cu Spatula, și nu eram nerăbdător să mai trec prin *așa ceva*, dar cei doi bărbați păreau c-o să se încaiere.

Înainte de a apuca să reacționez, Sadie a țâșnit și-a strigat:

— Tată!

A părut surprins când ea s-a năpustit și l-a îmbrățișat, dar nici pe departe la fel de surprins ca tipul celălalt, Amos. Acesta s-a retras atât de repede, că s-a împiedicat de propriul treni.

Își scosese ochelarii. N-am putut să nu-i dau dreptate lui Sadie. Părea într-adevăr cunoscut – ca o cunoștință foarte veche.

— Eu... trebuie să plec, a spus.

Și-a îndreptat pălăria și a plecat pășind greoi.

Tata a privit cum se îndepărta. Unul din brațele lui o proteja pe Sadie iar celălalt era în geanta de lucru aruncată peste umăr. În cele din urmă, când Amos a dispărut după colț, tata s-a relaxat. Și-a scos mâna din geantă și i-a zâmbit lui Sadie.

— Bună, scumpete.

Sadie s-a îndepărtat de el și și-a încrucișat brațele.

— O, acum sunt *scumpete*, nu? Ai întârziat. Ziua de vizită e aproape gata! Și ce-a fost asta? Cine e Amos și ce-i aia Per Ankh?

Tata a înțepenit. M-a privit parcă întrebându-se cât de mult am auzit.

— Nu-i nimic, a spus, încercând să pară optimist. Am plănit o seară minunată. Cine vrea un tur privat la British Museum?

Sadie s-a prăbușit pe bancheta din spate a taxiului între tata și mine.

— Nu pot să cred, a mormăit. Avem o singură seară împreună și tu vrei să lucrezi.

Tata a încercat să schițeze un zâmbet.

— Scumpete, o să fie distractiv. Curatorul colecției egiptene m-a invitat personal...

— Mda, mare scofală.

Sadie și-a suflat o șuviță roșie de pe față.

— E Ajunul Crăciunului și mergem să vedem nu știu ce relicve mucegăite din Egipt. Te gândești vreodată și la *altceva*?

Tata nu s-a supărat. Nu se supără niciodată pe Sadie. S-a mulțumit să arunce o privire pe geam, la cerul care se întuneca și la ploaie.

— Da, a răspuns calm. Mă gândesc.

Ori de câte ori tata devenea tăcut și se uita în gol, știam că se gândește la mama noastră. În ultimele luni, asta se întâmpla destul de des. Intram în camera de hotel și-l găseam cu mobilul în mâini și cu imaginea mamei zâmbindu-i de pe ecran – cu părul ascuns sub un batic, cu ochii ei albaștri strălucind puternic în contrast cu deșertul din fundal.

Sau când eram la vreun sit arheologic. Îl vedeam pe tata privind în zare și știam că-și amintește cum a cunoscut-o – doi tineri oameni de știință în Valea Regilor, care săpau în căutarea unui mormânt pierdut. Tata era egiptolog. Mama era antropolog și căuta ADN din vechime. Îmi spusese povestea de o mie de ori.

Taxiul nostru șerpuia de-a lungul malurilor Tamisei. După ce-am trecut de Podul Waterloo, tata s-a crispat.

— Șofer! a spus. Oprește o clipă.

Taximetristul a oprit pe Cheiul Victoria.

— Ce se întâmplă, tată? am întrebat.

A ieșit din taxi de parcă nu m-ar fi auzit. Când Sadie și cu mine am ajuns lângă el pe trotuar, se uita în sus la Acul Cleopatrei.

În caz că nu l-ați văzut niciodată: Acul e un obelisc, nu un ac, și n-are nicio legătură cu Cleopatra. Cred că englezilor li s-a părut că numele sună grozav când l-au adus la Londra. Are cam douăzeci și unu de metri, ceea ce trebuie să fi fost cu adevărat impresionant în Egiptul antic, dar pe malul Tamisei, cu atâtea clădiri înalte în jur, pare mic și trist. Poți trece cu mașina pe lângă el și să nu-ți dai seama că tocmai ai trecut pe lângă ceva cu o mie de ani mai vechi decât Londra.

— Dumnezeuule!

Sadie se învârtea enervată în cerc.

— Trebuie să ne oprim chiar la *fiecare* monument?

Tata se uita la vârful obeliscului.

— A trebuit să-l revăd, a murmurat. Aici s-a întâmplat...

O pală de vânt înghețat a suflat dinspre râu. Am vrut să mă întorc în taxi, dar tata chiar începea să mă îngrijoreze. Nu-l mai văzusem atât de tulburat.

— Ce este, tată? l-am întrebat. Ce s-a întâmplat aici?

— E ultimul loc unde am văzut-o.

Sadie s-a oprit. S-a încruntat nesigură la mine, apoi la tata.

— Stai! Pe mama, vrei să spui?

Tata i-a dat lui Sadie părul după ureche, iar ea a fost atât de surprinsă, că nici măcar nu l-a îndepărtat.

Simțeam că ploaia mă înghețase bocnă. Moartea mamei fusese întotdeauna un subiect interzis. Știam că murise într-un accident la Londra. Știam că bunicii îl învinuiau pe tata. Dar nimeni nu ne dăduse detalii. Renunțasem să-l mai întreb pe tata, în parte pentru că se întrista atât de tare, în parte pentru că refuza categoric să-mi spună ceva. „Când veți mai crește“, asta-i tot ce ne spunea, cel mai frustrant răspuns din lume.

— Vrei să spui că aici a murit, am zis. La Acul Cleopatrei? Ce s-a întâmplat?

A pus capul în pământ.

— Tată! a protestat Sadie. Trec pe aici *zilnic* și vrei să spui că... în tot acest timp... că nici măcar n-am *știut*?

— Mai ai pisica? a întrebat tata, o întrebare ce părea cât se poate de prostească.

— Bineînțeles că mai am pisica! a venit răspunsul. Ce legătură are?

— Și amuleta?

Sadie și-a dus mâna la gât. Când eram mici, chiar înainte ca Sadie să fie trimisă la locuința bunicilor, tata ne dăduse amândurora amulete egiptene. A mea era Ochiul lui Horus, un simbol al protecției popular în Egiptul antic.

